

ELENA CONRAD

De Jasmijn
tuin

Vertaling Michel Bolwerk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Bastei Lübbe AG, Köln
Oorspronkelijke titel: *Der Jasminblütensommer*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Michel Bolwerk
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1122 6
ISBN 978 94 027 6676 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk oktober 2022

Voor het eerst verschenen in Duitsland onder de titel *Der Jasminblütensommer*.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk I

Giulia werd langzaam wakker. Ze deed haar ogen open en knipperde tegen de zonnestralen die uitnodigend naar binnen vielen door de gele gordijnen. 's Nachts had ze al even wakker gelegen, waarschijnlijk vanwege de opwindende, maar ze was toen heel snel weer in slaap gevallen.

Ze haalde een keer diep adem, waarna ze zich voorzichtig uitrekte en behoedzaam op haar andere zij draaide. Marco lag naast haar te slapen, zoals op de meeste dagen sinds aan het begin van de vorige zomer hun gezamenlijke leven was begonnen. Dat was nu vrijwel op de kop af een jaar geleden.

Giulia kwam overeind, stapte uit bed en sloop naar het raam. Ze slaagde erin om het zo voorzichtig te openen dat ze Autumn niet verjaagde, de rode kater die op de vensterbank geconcentreerd de tuin in zat te staren. Giulia krauwde door zijn vacht, wat hij beantwoordde door te gaan spinnen. Vervolgens duwde hij ter begroeting zijn kop tegen haar hand. Ze was dol op die kater, alleen niet op de 'cadeautjes' die hij haar af en toe kwam brengen. Waarschijnlijk loerde hij weer op een onschuldige vogel, en ze was blij dat hij op dit moment niet bij zijn prooi kon komen.

De lucht was ochtendfris en geurde naar jasmijn. Giulia boog zich naar voren en luisterde naar de geluiden die in haar richting werden gedragen: het geritsel van de bladeren in de wind die door de takken van de bomen streek, de stem van Fulvio, die ondanks het vroege uur al vanuit de tuin tot haar doordrong, daarnaast zware voetstappen, af en toe wat gezucht en gesteun, gevolgd door een dof geluid. Fulvio was de man die haar hielp de villa te beheren, en blijkbaar was hij al samen met zijn vrienden begonnen de tafels en stoelen klaar te zetten voor het feest van vandaag.

Giulia sloeg haar armen om zich heen en gaapte. Toen ze zich weer omdraaide in de richting van de kamer, rook ze ook daar de fijne geur van jasmijn. Ze had gisteren een paar takken in een vaas gezet en bovendien nog een paar druppeltjes jasmijnolie verspreid over een fijne doek, die ze op haar nachtkastje had gelegd. Vorig jaar na de oogst had Giulia een flesje jasmijnolie uit haar eerste eigen productie achtergehouden, als souvenir voor zichzelf, een tweede flesje wilde ze aan haar moeder geven zodra die vandaag hier aankwam.

Ze liep op haar tenen terug naar haar bed en bleef een tijdlang naar Marco kijken, die er nog volkomen stil bij lag. Hij was zo wonderbaarlijk ontspannen en betrouwbaar, en zoals altijd was het geruststellend en heel aangenaam geweest dat ze zijn warmte 's nachts zo dicht bij zich had gevoeld. Ze ging voorzichtig op de rand van het bed zitten, boog zich naar hem toe en veegde een plukje haar uit zijn gezicht. Hij deed zijn ogen open en glimlachte tevreden.

‘Goedemorgen, schoonheid van me,’ zei hij terwijl hij gaapte.

Ze glimlachten naar elkaar. Giulia legde haar hand op zijn wang en Marco kustte haar vingertoppen. Toen strekte hij zich naar haar uit. ‘En meteen nog een kus voor mijn allermooiste.’

Giulia lachte en boog zich voorover. Hun lippen vonden elkaar, onovertroffen zachte huid, al ontelbare keren gevoeld en toch steeds weer nieuw en fantastisch. Giulia genoot ervan hoe Marco’s handen het volgende moment over haar lichaam zwierven en haar lust begonnen op te wekken. Toch weerde ze hem af, hoewel het maar halfhartig was. ‘Marco! We hebben geen tijd. De eerste gasten komen vanochtend al. Bovendien moeten we helpen. Het is ons feest.’

Hij reageerde niet op haar bezwaren. Zijn handen zwierven verder; inmiddels wist hij heel goed waar hij haar moest aanraken. Ze kenden elkaar behoorlijk goed, beter dan Giulia het zich aanvankelijk had kunnen voorstellen.

‘Nu toch nog niet,’ mompelde hij terwijl hij zijn gezicht in haar nek begroef om die met kussen te bezaaien. ‘Het is nog niet eens acht uur. Zo vroeg komt er geen mens.’

‘Maar wel gauw.’

‘Laat in de ochtend. Op z’n vroegst. Ze zullen vast en zeker niet op tijd komen, het zijn Fransen.’

Maar haar slechte geweten knaagde aan Giulia, en ze probeerde een stukje bij hem vandaan te schuiven. ‘Er is nog zoveel te doen,’ zei ze hardop, alsof ze zichzelf moest overtuigen. ‘Hoor

je me? Fulvio en de anderen zijn al aan het opbouwen, dan kunnen wij toch niet in bed blijven liggen?’

‘Ik kan me niet voorstellen dat Fulvio er iets op tegen heeft als wij hier...’ Marco grijnsde haar veelzeggend toe. ‘Hij is heel begripvol, vind je ook niet?’

‘Marco!’

‘Nou, goed dan.’ Hij sloeg nogmaals zijn armen om Giulia’s middel en trok haar naar zich toe, kuste haar wangen, haar mond en toen nog haar schouder, waar haar nachthemd van afgegleden was. Giulia rilde onder zijn aanrakingen en kon de verleiding niet weerstaan om zich steviger tegen hem aan te drukken. Het volgende moment ging haar telefoon over.

Marco liet haar abrupt los. ‘Nee hè! Waarom staat die niet in de vliegtuigmodus?’

‘Ben ik gisteren waarschijnlijk vergeten.’ Na een korte blik op het display nam Giulia direct op. ‘Mama?’ Haar blik dwaalde naar Marco, die alleen gekleed in een onderbroek op de rand van het bed ging zitten. Toen stond hij op en liep met soepele pas naar het raam, waar het ochtendlijke lichtspel zijn spieren accentueerde. Giulia moest zich omdraaien, zijn aanblik leidde haar af. Terwijl ze dat deed, keek hij in haar richting. Hij grijnsde geamuseerd, waarna hij de kamer uit liep. O ja, hij had wel degelijk in de gaten gehad dat ze naar hem keek. *Wacht maar*, dacht ze.

Toen concentreerde ze zich op het gesprek met haar moeder. Ze hadden elkaar nog maar nauwelijks begroet, of Giulia

herkende op de achtergrond het karakteristieke geluid van de deurbel van haar ouders. Ze was in de war. Die twee zouden nu toch eigenlijk minstens ergens ter hoogte van Milaan moeten zijn? ‘Ben je nog thuis, mama?’

‘Ja, helaas wel.’ Haar moeders stem klonk behoorlijk nasaal; ze was blijkbaar flink verkouden.

Een golf van teleurstelling overspoelde Giulia. Haar moeder Giuseppina, kortweg Pina genoemd, was de eerste geweest die ze had uitgenodigd voor het feest van vandaag, waarop ze de afsluiting van haar eerste jasmijnoogst en de start van het nieuwe jasmijnjaar groots wilde vieren. Pina had direct toegezegd. Ze was vorig jaar in de vroege zomer voor het eerst in veertig jaar weer in Italië geweest, hier, op de plek waar ze een groot deel van haar jeugd had doorgebracht en waar haar vader Enzo tot aan zijn dood had gewoond. In de afgelopen maanden was haar moeder nog twee keer een week hier geweest en ze had zich tot Giulia’s opluchting verzoend met deze plek, die ze destijds hals-overkop had verlaten.

Giulia hoorde hoe ze haar keel schraapte.

‘Ja, ik ben nog thuis, Giulietta. Daarom bel ik je ook. Het spijt me, lieverd, maar ik heb keelontsteking. Vannacht, toen we wilden vertrekken, voelde ik me al tamelijk beroerd; daarom waren we nog even thuisgebleven. Maar vanmorgen ging het helaas niets beter,’ zei Pina met hese stem. ‘Je vader wilde per se dat ik de dokter belde, je weet wel hoe hij is. Dat heb ik toen heel vroeg gedaan. En hij adviseerde me dringend thuis te blijven.’

‘Ja, logisch,’ hoorde Giulia zichzelf zeggen. Enerzijds meende ze dat ook echt, maar anderzijds was ze flink teleurgesteld. *Verdorie!*

‘De dokter heeft me echt heel beslist afgeraden op reis te gaan,’ herhaalde haar moeder nu nadrukkelijk.

‘Dat begrijp ik toch ook wel. Ik ben alleen een beetje teleurgesteld, ik... We hadden je graag weer eens gezien. Het is al zo lang geleden dat we...’

‘In april, ik weet het,’ onderbrak haar moeder haar. ‘Ik ben ook teleurgesteld, geloof me, maar er komt vast gauw weer een andere gelegenheid. Ik zal mijn bezoekje zo snel mogelijk inhalen. Beloofd.’

‘Dat is lief, mama, we verheugen ons er al op. Dan moet je echt komen, alsjeblieft.’ Giulia vond het opeens heel kinderachtig van zichzelf dat ze zich niet over haar teleurstelling heen kon zetten.

‘Ja,’ zei haar moeder bars.

‘En papa?’ waagde Giulia te vragen, hoewel ze het antwoord wel dacht te weten.

‘Die wil bij mij blijven en voor me zorgen. Dat begrijp je toch zeker wel? En als hij iets in zijn hoofd heeft kun je hem niet overhalen, dat weet je.’

‘Zeker.’ Giulia ging op bed zitten en bestudeerde aandachtig haar knieën. Ze had het vermoeden dat het haar vader Robert niet slecht uitkwam dat de reis werd uitgesteld. Voor hem was een bezoek toch al moeilijk, want hier zou hij Alessandro zien,

Marco's vader, met wie Pina ooit haar leven had willen delen. Het was duidelijk voor Giulia dat hij deze plek dan ook meed, tenslotte was hij sinds ze meer dan een jaar geleden hiernaartoe was verhuisd nog geen enkele keer geweest.

Ach, het was gecompliceerd. Ze hadden allemaal nog veel geduld nodig. Veel dingen hadden zich ten goede gekeerd, maar er was nog een lange weg te gaan.

Aan de andere kant van de lijn hoestte Pina nu. 'Het spijt me echt,' zei ze met hese stem. 'Je bent toch niet boos op me, hè?'

'Nee, natuurlijk niet.' Giulia stond opeens op en liep naar het raam. Door de takken van de sinaasappel- en amandelbomen kon ze inmiddels de eerste opgebouwde rijen tafels zien. Hier en daar glinsterden de bloemen van de jasmijnstruiken er als kleine sterren tussendoor. Een paar mannen waren bezig lampions op te hangen in de bomen. Dat zou er vanavond zodra het donker werd vast heel mooi uitzien.

Ze haalde een keer diep adem. 'Ziek eerst maar eens uit,' zei ze, 'en zorg dat je gauw weer beter bent. Jullie komen gewoon een andere keer, en dan hebben we ook meer tijd voor elkaar, dat is de positieve kant. Met al die drukte en de hoeveelheid gasten zou het vast te kort zijn geweest.'

'Ja, dat denk ik ook.' Haar moeder zweeg even. 'Maar ik had toch ook wel graag mijn Franse familie leren kennen,' voegde ze eraan toe.

'Dat kan ik begrijpen. Maar ook dat kunnen we inhalen. Doe

maar een beetje rustig aan, mama,' zei Giulia. 'Mag ik papa nog even aan de telefoon?'

'Hij is net in de badkamer.'

'Goed, dan bel ik later nog een keer terug – of morgen, als het me vandaag niet meer lukt... Er is nog veel te doen.'

'Ik wens jullie heel veel plezier.'

'Dank je, dat zal vast wel lukken.'

Nadat ze afscheid hadden genomen van elkaar, keek Giulia peinzend uit het raam. Ze wist nog steeds niet helemaal zeker of ze ooit zou begrijpen hoe haar moeder tegenover deze plek stond. Toen Pina hier voor het eerst sinds lange tijd weer was geweest, had ze uiteindelijk een gelukkige en tevreden indruk gemaakt, maar er waren gewoon ook nog dingen die moesten helen. Dat had Giulia gemerkt tijdens de daaropvolgende bezoeken en de gesprekken die ze sindsdien geregeld hadden gevoerd. In elk geval had ze het inmiddels ook met Alessandro uitgesproken, waarna er nog meer gesprekken hadden gevolgd, die bitter nodig waren geweest.

'Giulia!' Vanaf de benedenverdieping verbrak Marco's stem haar gedachten.

'Ja?' Ze liep de overloop op.

'Het ontbijt staat klaar. Kom je eindelijk?' riep hij van onderaan de trap. Hij zag er weer eens ongehoord goed uit in zijn donkergroene shirt en spijkerbroek. Aan zijn voeten droeg hij All Stars.

'Natuurlijk, ik kom zo!' Giulia sprong onder de douche, trok

ook snel een spijkerbroek aan en koos toen een rood T-shirt. Grijnzend dacht ze terug aan de eerste keer dat ze hiernaartoe was gereisd en haar beste vriendin Trixi dat shirt op het laatste moment in haar koffer had gelegd. Haar hart maakte een sprongetje bij de gedachte dat ook Trixi vandaag zou komen. Fulvio zou haar tegen het middaguur afhalen van het station.

Even later zat ze met Marco op het terras aan het ontbijt met witte broodjes, gekookte ham, parmaham en gorgonzola, en daarnaast sappige zoete tomaten uit eigen tuin en koffie verkeerd. Ook Fulvio en zijn vrouw Loretta, die zich al om het huis en de tuin hadden bekommerd ten tijde van grootvader Enzo, kwamen erbij zitten en genoten van een tweede *caffè*. Geleidelijk aan kwamen er steeds meer van de helpers bij, die zichzelf bedienden van de klaargezette drankjes. Een enkeling pakte een broodje en liet het zich smaken.

Giulia beet gretig in haar tweede broodje, waarna ze de kruimels van haar shirt veegde. Het was al snel aanzienlijk warmer geworden – een onbedrieglijk teken dat het vandaag heet zou worden.

Na het ontbijt ging Marco Fulvio helpen, die verder was gegaan met het naar buiten dragen van stoelen vanuit het huis en het bijgebouw. Later zouden er nog meer stoelen voor het feest worden gebracht. Giulia en Loretta ruimden de tafel af. Ze besloten om eerst nog even snel naar Levanto te rijden om daar boodschappen te doen voor het ontbijt van de dag erna, wat bij

de planning om de een of andere reden vergeten was. Ze stapten in Loretta's driewielige wagentje, waarmee je makkelijker een parkeerplaats kon vinden, en koersten al snel bergafwaarts naar het stadje. Giulia had er plezier in om weer eens in dit karretje te rijden, dat ze op een speciale manier met Italië verbond.

De zon stond nog niet hoog genoeg om met zijn stralen alle dorpjes op de oostelijk van Levanto gelegen berghellingen te kunnen bereiken. Er waren heel wat huizen die nog in alle rust in de schaduw stonden, alsof ze zich nog moesten klaarmaken om aan de dag te beginnen, terwijl andere al door een warm licht werden geaccentueerd.

‘Ik heb zo’n zin in vandaag,’ zei Loretta toen ze het wagentje in een zijstraat tot stilstand had gebracht en uitstapte.

‘Ik ook,’ beaamde Giulia. ‘En ik ben je echt dankbaar dat je me altijd zo daadkrachtig ondersteunt. Zonder jou had ik mijn familie uit Frankrijk misschien helemaal niet uitgenodigd. Ik was er eerst niet zo zeker van of het wel een goed idee was, ze zijn hier immers nog nooit geweest.’

‘Maar natuurlijk is het een goed idee.’ Loretta sloeg haar arm om Giulia. Ze was van begin af aan dolenthousiast geweest over Giulia's plan om de Franse familie van haar grootvader uit te nodigen naar Italië te komen. Op die manier konden ze de veel te lang verbroken banden tussen de twee delen van de familie verder aanhalen. Sinds haar bezoek aan de boerderij van de familie Martini bij Grasse in Frankrijk had Giulia regelmatig met

hen gebeld, vooral met Rocco Ventura, die ooit de beste vriend van haar grootvader was geweest.

‘Kom, laten we maar eens aan de slag gaan,’ haalde Loretta’s vrolijke stem haar uit haar gedachten. ‘We hebben nog het een en ander te doen, en de mannen kunnen ook nog wel wat hulp gebruiken.’

‘Ja, je hebt gelijk.’

Ze kochten water, brood, broodjes, beleg, melk en nog veel meer in voor het ontbijt de volgende ochtend. Na dik een uur zaten ze weer in Loretta’s driewieler. Giulia was opgelucht.

Op de weg terug spraken ze nog een keer het menu door. Ze wilden beginnen met antipasti uit eigen tuin. De oogst was dit jaar rijk geweest, de voorraadkamer was goedgevuld. Giulia was er nog steeds verrukt over hoe ongelooflijk goed de courgettes, tomaten, aubergines en bonen smaakten. Ze had de afgelopen maanden een aantal nieuwe groentegerechten uitgeprobeerd en verheugde zich erop om nog meer recepten voor het inmaken van groenten, en andere bewaarmethodes, te leren kennen. Die recepten kwamen allemaal uit Loretta’s vrijwel onuitputtelijke schat aan kennis. In de herfst- en wintermaanden hadden ze ontelbaar veel potten samen ingemaakt, die nu op de planken in de voorraadkamer stonden te wachten. Daarnaast waren er enkele potten pesto en meerdere koorden waaraan paddenstoelen hingen die ze zelf geplukt en gedroogd hadden. Bovendien bracht Loretta om de paar weken van een vriendin salami en kaas mee, die vandaag ook op de borden zouden belanden. Daarnaast

zouden ze focaccia, kleine minipizza's, ingemaakte groenten en grote schalen mozzarella met sappige, zoete tomaten serveren, en ook nog Loretta's vitello tonnato, waar Giulia heel erg van hield.

Na de antipasti wilden ze als *primi piatti* pasta met pesto genovese en pasta al ragù opdienen. Het hoofdgerecht zou bestaan uit schnitzel alla milanese en geraffineerd gesmoorde groente, voor de vegetariërs was er risotto. Dat laatste gerecht hadden ze besteld en zou in bakken met rechauds worden gebracht. Daarbij werden wijn, water, sap en diverse zelfgemaakte limonades geschonken.

Ze waren nog maar nauwelijks thuis, of een bezorger bracht al een keur aan taart en gebak. Giulia had zich door Fulvio en Loretta laten overhalen die te bestellen, want volgens hen kon je op een feest nooit te veel te eten hebben. Als nagerecht hadden ze bovendien panna cotta en *mousse au chocolat* gemaakt.

Opgelucht stelde Giulia vast dat de mannen inmiddels alle tafels hadden opgesteld, de geleverde stoelen hadden neergezet en alle slingers en lampions in de bomen hadden opgehangen. Even later kwam ook de leverancier van de warmhoudplaten opduiken, die hij meteen op de juiste plek neerzette.

Marco kwam de keuken in voor een kus van Giulia en om een glas water in te schenken. Giulia wachtte tot hij het leeggedronken had en sloeg toen nog een keer haar armen om hem heen. 'Ik ben behoorlijk zenuwachtig,' fluisterde ze in zijn oor. 'Ik hoop dat het allemaal goed gaat.'

‘Natuurlijk zal alles goed gaan.’ Marco kuste haar teder op haar slapen en streek voorzichtig haar haar achterover.

‘Ik hoop dat je gelijk hebt.’ Ze zuchtte. ‘Jammer dat mijn ouders niet kunnen komen...’

‘Natuurlijk heb ik gelijk. Je maakt je veel te veel zorgen. Het wordt een fantastisch feest en als je moeder weer beter is, komt ze haar bezoekje aan ons inhalen. Het spijt me wel echt voor je dat je ouders niet bij het feest kunnen zijn.’

‘Ja... Maar uitstel is geen afstel, zo zeg je dat toch?’ Ze drukte zich nog een keer tegen hem aan. ‘Ik ben zo blij dat ik jou heb. Ik kan het je niet vaak genoeg zeggen.’

‘Ik ook. Dat weet je, hoop ik.’

‘Natuurlijk. Als ik één ding weet...’

Ze kusten elkaar nog een keer. Er klonk een kuchje, waarna ze elkaar gauw loslieten, een beetje schuld bewust en toch blij dat ze dit momentje voor elkaar hadden gevonden.

‘Ik wil jullie niet storen, maar er zijn wel een paar kleinigheden die ik nog te doen heb, en zo langzamerhand nadert het moment waarop de eerste gasten zouden kunnen arriveren. Het buffet is zover klaar. Mijn vriendinnen hebben werkelijk hun best gedaan. Maar ik heb je nog even nodig, Giulia.’ Loretta zette haar handen in haar zij. ‘Zullen we?’

‘Natuurlijk.’ Giulia kuste Marco nog snel een keer en liep toen achter haar aan voor een laatste ronde door het gastenhuis, waar ze elke kamer nog een keer controleerden en jasmijnzeep klaarlegden als klein welkomstcadeautje. Maar er viel niet veel

meer te doen. Alles was perfect. Giulia was er blij mee, want het afgelopen jaar hadden ze veel werk gestoken in het gastenverblijf, nadat het maandenlang leeg had gestaan. Nu was alles klaar. De gasten konden komen, het feest kon beginnen.

Trixi kwam precies op tijd en inderdaad als eerste, zodat Giulia haar beste vriendin persoonlijk naar haar kamer op de eerste verdieping van de villa bracht en ze zelfs even de tijd hadden om met elkaar te kletsen. Trixi zou aansluitend op het feestweekend nog een paar dagen blijven, en Giulia verheugde zich al heel erg op hun tijd samen.

Toen ging het razendsnel. Giulia kon het nauwelijks geloven, maar tegen halfdrie zat iedereen al aan tafel voor het welkomstmaal. Giulia richtte opgetogen en glunderend een paar woorden tot haar gasten en verklaarde het buffet voor geopend. Iedereen tastte direct enthousiast toe.

Haar blik viel op Aurora, Marco's tienjarige nichtje, dat met een vrolijke, aanstekelijke speelsheid tussen de tafels heen en weer sprong en samen met Jean-Luc, een jongen uit Grasse in dezelfde leeftijd, de gewenste drankjes van de gasten opnam. Ze maakte een onbekommerde indruk, zoals Giulia vol dankbaarheid opviel. Dat was zeker niet altijd zo geweest. Haar moeder Laura, Marco's zus, had een ernstige nierziekte en had veel tijd doorgebracht in het ziekenhuis in Genua. Afgelopen zomer had ze eindelijk een nieuwe nier gekregen, gedoneerd door Carlotta, haar moeder, en na lichte complicaties had ze veel tijd nodig

gehad om te revalideren. Aurora woonde sindsdien bij haar opa Alessandro en oom Marco en ging in Levanto naar school. Marco en zijn vader hadden hun best gedaan om deze periode voor Aurora te verlichten. Voor zover Giulia dat kon beoordelen, waren ze daarin geslaagd.

Al gauw waren de eerste gasten uitgegeten en kwam er een steeds uitgelatener Italiaans-Frans geroezemoes over de tuin van de Jasmijnvilla te liggen. Giulia werd voortdurend naar een van de tafels geroepen, waar ze eerst met die, dan weer met een ander praatte. Ze beantwoordde vragen of wees de weg naar de jasmijntuin, en als ze het even niet meer wist, wees ze mensen door naar Loretta of Fulvio, want ook na een jaar wist ze zeker nog niet alles over die prachtige oude villa.

Giulia liet zich achteroverzakken in haar stoel en vouwde haar handen achter haar hoofd. De levendigheid die het huis en de tuin nu vulde had iets wonderbaarlijks. Zoveel stemmen, zoveel gelach, en het duurde niet lang of er begon zelfs iemand te zingen. Het deed haar goed de villa, waarin het veel te lang stil was geweest, met leven gevuld te zien.

Nu kwam Trixi bij haar zitten en ze zette een glas witte wijn voor haar neer. Giulia twijfelde even of het daarvoor niet te vroeg was, maar nam toen toch een flinke slok. De wijn was licht en koel.

‘Wat een heerlijke maaltijd was dat,’ zei Trixi opgetogen. ‘Maar tolt je hoofd niet van al dat geroezemoes?’ vroeg ze. ‘Ik houd daar wel van, maar jij?’